Ч. 139. Субота 22 червня (5 липня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся хиба на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Сецесия руских послів в буковиньскім Соймі).

Вчерашні телеґрами з Черновець доносять: На засіданю буковиньского сойму з 2-го липня с. р. виголосив руский посол Левицкий промову, в котрій обговорював ситуацию, яка витворила ся через те, що німецко-румуньско-польска коаліция залишила порозуміти ся з Русинами що до способу вибору соймових комісий. Бесідник зазначує, що умова єсть конечна, і заявляє від себе, що прийме вибір до комісиї тілько під тим услівєм, коли то стане ся на основі заключеного порозуміня.

Маршалок повідомлює, що в місце посла Зубрицкого (Русина), котрий задля слабости не може брати участи в засіданях комісий: адміністрацийної і фінансової, треба вибрати иншого члена, і сей вибір відбуде ся на найблизшім засіданю.

Посол Марін (Німець) заявляє іменем Німців, Вірмено-Поляків і Румунів, що перед виборами до комісий були стараня в ціли порозуміня з д-ром Стоцким, провідником Русинів, і длятого не може бути мови о якімсь насильстві против Русинів.

Посол Абрагамович іменем Вірмено-Поляків, а посол Вольчиньский, іменем Румунів, заявляють, що прилучають ся до заяви посла Маріна. Крім того вніс Вольчиньский, аби доповняючий вибір перевести таки на сім засіданю, по вичерпаню дневного порядку. Се внесене принято всіми голосами против двох.

Посол др. Стоцкий вносить іменем Русинів, аби перервати засідане на короткий час, щоби проводирі клюбів могли порозуміти ся між собою. Се внесене відкинено 16 голосами против 7.

Тоді др. Стоцкий заявив, що Русини не можуть бути вдоволені заявою посла Маріна, що таке поступоване більшости супротив Русинів єсть насильством против їх прав, і що Русини не візьмуть участи в нарадах сойму доси, доки буковиньским Русинам не буде дана сатисфакция. По тій заяві рускі посли, пп.: Стоцкий, Василько, Левицкий і Піґуляк, вийшли зі салі.

Тепер приступив сойм до дневного порядку. Раджено над рільничими справами, і ухвалено одноголосно резолюцию з подякою і висказами довіря для дра Кербера за енерґічне бережене інтересів сеї половини монархії, котру то резолюцию телеґрафічно вислано до дра Кербера. На тім ранішне засідане замкнено.

Конференция клюбових проводирів, що відбула ся по полудни в ціли порозуміня з Русинами не дала ніякого результату.

На вечірнім засіданю сойму президент краєвого правительства заявив, що вість про абстиненцию Русинів справила єму великий жаль. Президент каже, що все старав ся впливати, аби між сторонництвами було порозуміне. Заявляє, що зі свого боку ніколи не впливав на становище Німців, тим більше в неприязнім дусі, супротив Русинів. Завсігди старав ся о добрі відносини між Русинами і Німцями і буде все попирати інтереси Русинів. Вкінци заявляє бесідник, що правительство не може поносити ніякої вини за абстиненцию Русинів.

Іменем Румунів заявив Калінеску (Калиновский) що президент краєвого правительства цілком обєктивно старав ся о се, аби довести до порозуміня між партиями. Такі самі заяви зложили: Абрагамович від Вірмено-Поляків і Марін від Німців, та висказали правительству і президентови краю повне своє довірє. По сім доконано доповняючого вибору до комісиї. Вибрано неприсутних Русинів: Піґуляка і Левицкого.

На вчерашнім засіданю буковиньского сойму розпочала ся буджетова дискусия. Пос. Абрагамович вніс резолюцию в справі строгої контролї податкових урядів. Президент краю обіцяв як найгорячійше підперти бажаня висказані в соймі, але вказав на те, що загальні закиди, роблені податковим урядам суть неоправдані. По промовах пп. Воличиньского і Фльондора закрито ґенеральну дискусию. Відтак ухвалено цілий буджет на р. 1902 і принято замкнене рахунків з фондів стоячих під зарядом краю. — Др. Скедль вертаючи до сецесиї Русинів заявив, що Німці длятого зірвали з Русинами, бо посол Василько ненавистно виступав против Німців в раді державній. Зірване тих зносин дотикає не народу руского лише руских послів.

---

4)

ФОМА ҐОРДЕЄВ.

(З російского — Максима Ґоркого.)

(Дальше.)

І хлопчину привезли до дому вітця.

Там приняла его сьмішна старушка з довгим закривленим носом і великими устами без зубів. Висока, підсадкувата, одіта в сіру одежу, з сивим волосєм, прикритим чорною шовковою хусткою, она з початку не подобала ся хлопцеви, навіть налякала его. Але коли він завважав на єї поморщенім лици чорні очи, що ласкаво сьміялись до него, — він відразу довірчиво припав головою до єї колін.

— Сирітко моя бідна! — говорила она ніжним, повним від зворушеня дрожачим голосом, та легко гладила его рукою по лици. — Як він припав мені.... моя люба дитинко!

Було щось незвичайно солодкого і мягкого в єї пестощах, щось зовсім нового для Фоми, і він дивив ся в очи старушці з цікавостию і ожиданем на лици. Тота старушка ввела его в новий, дотепер незнаний єму сьвіт. Зараз першого дня, положивши его до ліжка, она сіла при нім, і нахилившись над хлопчиною, спитала его:

— Оповісти тобі, Фомушко, яку казку?

І від тої пори Фома завсігди засипляв при ніжнім звуці голосу старушки, що змальовував єму фантастичне житє. Герої, що побороювали ріжні потвори, мудрі царівни, дураки, котрі мудрими оказувались, — цілі товпи нових і дивних людий, переходили перед розбудженою уявою хлопця, — і душа его жадібно кормила ся здоровою красотою народної поезиї. Невичерпаними були скарби памяти і уяви у тої старушки, котра часто, коли засипляв, видавалась хлопчині подібною до чарівниці в казці, лише до доброї і милої чарівниці, то знов видавалась єму гарною Василисою Премудрою. З широко отвертими очима і з здержаним віддихом хлопчина глядів у нічний сумрак, що залягав комнату, і бачив, як легко він дрожав від сьвітла лямпочки, що горіла перед образом.... І Фома наповняв его чудесними картинами казочного житя. Німі, але живі тіни повзали по стінах і землі, хлопчині було страшно і приятно слідити за їх житєм, наділяти їх формами, красками, а покликавши їх до житя, — в мить знищити їх одним рухом рісниць. Щось нового з'явилось в єго темних очах, щось, що було більше дитинне і наївне а менше поважне, самота і темнота, котрі в нім викликували банне чувство якогось ожиданя, побуджали і розбуджували его цікавість, заставляли іти в темний кут і поглядати, що там, в густих покровах пітьми скриває ся? Він ішов, і не находив нічого, але не тратив надії найти...

Вітця він шанував і бояв ся его. Великаньский зріст Гната, его тубальний, розлеглий голос, бородате лице, голова з густим сивим волосєм, сильні, довгі руки і сьвітячі очи, — все те надавало Гнатови схожости з казочними розбійниками.

Фома зжахував ся, коли чув его голос або тяжкі, тверді кроки, але коли отець, добродушно усьміхаючись і що небудь до него любязко заговоривши, взяв его на коліна, або широкими долонями високо у воздух підкидував, — страх хлопця щезав.

Одного разу, коли єму вже йшло на осьмий рік, спитав він вітця, котрий що йно вернув з довшої дороги:

— Тятя! Ти де був?

— По Волзі їздив...

— Чи може на розбоях був ти? — тихо спитав Фома.

— Шо — о? — крикнув Гнат, і брови у него дрогнули.

— Таж ти розбійник, тятя? Я знаю вже.... — хитро прижмуривши очи, говорив Фома, вдоволений тим, що так легко війшов в загадочне для него житє вітця.

— Я купець! — остро сказав Гнат, але подумавши, добродушно усьміхнув ся і докинув: — а ти дурненький!.... Я збіжем торгую, пароходами працюю.... Бачиш ти „Єрмака"? Се мій пароход.... і твій....

— О, він дуже великий.... — зітхнувши, сказав Фома.

— Ну, я куплю тобі маленький, поки ти сам маленький.... добре?

— Добре! — згодив ся Фома, але задумчиво помовчавши, знов з жалем продовжав:

— А я думав, що ти та....а....кож розбійник.... або герой....

— Я тобі говорю: я купець! — переконуючо повторив Гнат, а в его погляді на розчароване лице сина було невдоволене, майже якась обава....

Новинки.

Львів дня 5 го липня 1902.

— **Вісти з архіепархії львівскої.** Митрополичий ординарият повідомляє богословів, що покінчили IV. рік поза семинариєю, що ніхто з них не буде рукоположений перед пововним принятєм до семинариї в місяци вересни с. р. Приняті до семинариї обовязані здати іспит з всїх предметів богословских. — Богослови з инших лїт, перебуваючі доси поза семинариєю, мають також внести поданя о принятє, приїхати до Львова на означений день елекциї і піддати ся іспитови з всїх предметів богословских минувших лїт.

Розписаний конкурс на посади греко-кат. катихитів при школах народних в Роздолї і Рогатинї.

Ординариятскими комісарами до комісий екзамінацийних для шкіл народних і виділових у Львові і Тернополи іменовані оо.: Архипресвитер-мітрат А. Білецкий для Львова, і декан і парох Володимир Громницкий для Тернополя; а екзаменаторами оо.: Александер Стефанович і Евгений Ґузар для Львова, а Яків Вацик для Тернополя.

— **Почетні горожаньства.** Рада міста Львова надала звістному польскому писателеви Генрикови Сенкевичеви почетне горожаньство, а депутация міста Дрогобича, зложена з посадника дра Шайпа, его заступника Як. Фаерштайна і міского радника суд. ад'юнкта Йойка вручила у Львові диплом почетного горожаньства Є. Е. Ап Яворскому.

— **Іспит зрілости в II. (нїмецкій) ґімназиї** у Львові відбув ся під проводом інспектора кравевого Ем. Дворского в часі від 27 до 30 червня. До іспиту приступило 30 публичних учеників і 9 приватистів. З публичних видержали іспит 5 з відличием, 20 з добрим успіхом, а 5 дістали поправку; з приватистів 4 обстало іспит, а 5 дістало поправку.

— **Руский театр** переїздив з днем 2 с. м. до Гусятина, де дасть такі вистави: 3-го липня: „Жидівка вихрестка“ (драма Тогобочного); 6-го „Пісни в лицах“ (опера); 7-го „Шалавило“ (шутка в 5 діях Гліньского); 8-го „Катерина“ (народ. опера в 3 діях); 12-го „Дон Цезар“ (оперетка в 3 діях); 13-го „Невольник“ (народ. образ в 3 діях); 15-го „Хата за селом“ (драма в 5 діях, зі співами); 17-го „Власть тьми“ (драма Толстого); 19-го „Ямарі“ (оперетка); 20-го „Ой не ходи Грицю“ (народ. образ в 5 діях); 22-го „Барон циганів“ (оперетка).

— **Нещастний конець процесу.** З Самбора пишуть до „Дїла“: Днесь пополудни дня 1 липня о годині 4-ій відбувала ся в тут. суді окружнім під проводом совітника Кульчицкого розправа апеляцийна Вікториї Чупкевич з Дрогобича против Івана і Магдалени Мушиньских, масарів з Дрогобича о узнане обовязку лїплення стїни. Суд повітовий в Дрогобичи завирокував, що Мушиньскі не суть обовязані лїпити стїну. З того вироку Чупкевичева була невдоволена і тому відкликала ся до апеляцийного трибуналу в Самборі, щоби такой доконче примусити Мушиньских до лїпленя єї стїни. Коли трибунал около години 5 старав ся всїми силами сусїдів погодити, і по безуспішній пробі і по закінченю розправи удав ся до побічної салї на нараду в цїли застановленя ся над рішенем спору, Іван Мушиньский ражений серцевим ударом упав на землю і в 10 мінут з живого чоловіка став трупом. Прикликаний чим скорійше лїкар др. Цюк міг лише сконстатувати его смерть. Видко Мушиньский так сильно перепяв ся своєю „важною“ справою, що аж смертию заплатив той процес. Трибунал перервав нараду і вже не оголосив вироку, на котрий однак ждуть ще нетерпеливо позивательки Чупкевичева і жінка небіщика Магдалена Мушиньска.

— **Страшні тучі і повени.** В Перемисчині лютила ся в середу страшна туча. В Германовичах, Корманичах, Станїславчику і Цикові вихор порозвалював богато хат і позривав дахи. Дерева поломило і повиривало з корінем. Туча надсунула від сторони як Корманичі і Якманичі і тревала всего лиш кілька хвиль, а відтак пустив ся дощ з градом, котрий в полях наробив великої шкоди. Того-ж самого дня лютила ся страшна буря і в північно-всхідній та у всхідній части Стириї і наробила величезної шкоди. В Штралек коло Біркенфельд лютилась туча без перерви від 3 до 5 години пополудни і упав град велачини курячого яйця та вибив все, що лиш було в поли. Опісля настала злива, як би хмаролом, а вода позаливала поля і сїножати; 50 господарів туча зовсїм так зруйнувала, що їм хиба вже лиш іти на жебри. Град убив також одного чоловіка в поли. — В Піхельдорфі грім вдарив в хату одного господаря, котрий лише що рано похоронив свого сина. — В Юденбурзї і его охрестности наробила туча також страшенної шкоди. Коло Айхдорф убив грім одну женщину в поли. О 5-ій годині пополудни настала була в Юденбурзї справедлива потопа. Величезна маса води залила місто і охрестність, а рівночасно став падати великий град і падав через цїлу чверть години, вибиваючи все, що було в поли і в огородах, та вибиваючи вікна а навіть розбиваючи дахи. Передмістє зване Вайльнер стануло цїле в одній хвили під водою і людий удало ся уратувати лиш при помочи сторожі огневої і стоячого там ґарнїзоном баталйону стрільців. У всїх домах на долинї була вода на 1 метер високо, а кілька домів підмитих водою, зачало вже валити ся. На передмістю Мур вода залила була цїлу широку улицю так, що она виглядала як би яка велика ріка. Поза містом забрала була вода разом з хатою пятеро душ, батька, матїр і троє дїтий віком від 1 року до 6 лїт. Батькови удало ся уратувати, а матїр і дїти утонули ся. Також утопив ся якийсь робітник з тартака. — Про такі самі нещастя доносять і з инших сторін. У Вінер-Найштадт в долїшнїй Австриї був тогож самого дня вечером хмаролом і упав великий град, котрий наробив великої шкоди. В Штокерав і охрестности наробив град найбільшої шкоди в садах і виноградниках. — Таке саме стало ся і в північній Угорщинї. Коло Пресбурґа упав величезний град, а якої наробив шкоди, можна хиба найлїпше зміркувати з того, що в самих маєтностях графа Естергазі'го вибило 1000 морґів засїяного поля і 47 морґів виноградників так, що лишила ся лиш сама чорна земля.

— **Побитє і убийство.** З надвірняньского доносять нам: Дня 19 червня відбувало ся у Ворохтї коло Микуличина весїлє у Стефана Олексюка. Межи весїльними гостями були також громадский поліциян Юра Боднарук і якийсь Василь Петращук, що жили в непа-

---

— Як дедушка Фйодор, пекар? — подумавши, спитав Фома.

— Ну так, як він.... тілько богатший я, гроший у мене більше, як у Фйодора....

— Много гроший?

— Ну.... і ще більше можна мати....

— Скілько у тебе бочок?

— Чого?

— А гроший?

— Дурненький! Чиж гроші бочками мірить ся?

— А чимже? — оживлено відозвав ся Фома, і обернувшись до вітця своє лице, став живо оповідати ему: — А от, до одного міста приїхав розбійник Максимка, і там у одного богача дванайцять бочок гроший забрав.... та ріжних срібних річий, потім церков ограбив.... а одного чоловіка шаблею зарубав і з дзвіниці скинув.... а він, той чоловік зачав на трівогу дзвонити....

— Чи то тобі тїтка оповіла? — спитав Гнат, любуючись оживленем сина.

— Она, або що?

— Нічого! — сьміючись відповів Гнат. — Тому то ти й з вітця розбійника зробив....

— А може ти коли давно був? — опять вернув ся Фома до свого предмету і по лици его було видно, що він дуже хотїв би учити потверджаючу відповідь.

— Нї, не був я.... лиши то....

— Не був?

— Таж тобі говорю.... не був! Ех, який ти сьмішний.... Чи гадаєш, що то добре бути розбійником?... Они.... грішники всї, ті розбійники. В Бога не вірять.... церкви граблять.... їх всїх проклинають, геть, в церквах....

— Ну, так....

— А знаєш що, мій сину і учити ся тобі треба! Пора вже любий; небавом десять лїт тобі мине.... Зачинай з Богом. Через зиму поучиш ся, а на весну я тебе в дорогу по Волзї з собою возьму....

— Чи у школу буду ходити? — боязко спитав Фома.

— З початку в дома, з тїткою поучиш ся....

І небавом потім хлопець кождого рана сїдав за стіл, і водячи пальцем по славяньскій азбуцї, повтаряв за тїткою:

— Аз.... буки.... віди....

Коли дійшли до „бра, вра, гра, дра“, хлопець довго не міг без сьміху читати тоті слоги. Вся та мудрість приходила Фомі легко, майже без напруженя і в короткім часї міг вже читати перший псалом першої кафизми псалтиря:

— Бла-жен му-ж.... іже не іде на.... со-віт не-че-сти-вих....

— Так, мій любчику, так! Так Фомушка, добре! — з вдоволенем говорила тїтка, утїшена его успіхами.

— Дуже гарно, Фома! — говорив Гнат поважно і хвалив его, довідавлись о поступах сина.... — На весну поїдемо в Астрахань за рибою, а в осени дам тебе в школу!

Житє хлопця котилось наперед, як куля з гори. Будучи его учителем, тїтка була також і товаришем его забав. Приходила теж Люба Маякина і при них старушка весело перемінювалась в таке саме дитя, як і они. Бавились в хованку і піжмурки; дїтям було сьмішно та приємно бачити, як Анфиса з завязаними очима, витягнувши широко руки, осторожно ступала по комнатї і все-таки спотикалась на стільцї і столи, або як она, шукаючи їх, лазила по ріжних укритих кутах, приговорюючи:

— Ах, ви мошенники.... ах, розбійники.... де то они сховались? а?...

І сонце ніжно та радістно сьвітило старому, знемощілому тїлу, що заховало в собі молоду душу, — старому житю, котре по силам і змозї украшало житєву путь двоїм дїтям....

Гнат що дня рано виїзджав на біржу, иноді не являв ся до самого вечера, вечером він їздив на раду громадску, в гостї або деинде. Деколи вертав він домів пяний, — з початку Фома в таких случаях утїкав перед ним і хован ся, потім однак привик і замітив, що пяний отець навіть лучший ніж тверезий: і ласкавійший і природнїйший, та тілько трохи сьмішний. Коли то лучалось в ночи, — хлопець завсїгди пробуджував ся від его грімкого голосу.

— Анфиссо-о! Сестро рідна! Пусти мене до сина.... мого наслїдника.... пусти!

А тїтка уговорювала брата докірливим і плачучим голосом:

— Іди, іди, клади ся спати, ти чорте, ти безбожнику. Як він запив ся, аа? Таж сивий вже ти....

— Анфиссо? А сина можу я бачити? Одним оком?

— А щоб тобі вилїзли оба від пияньства твого....

Фома знав, що тїтка не пустить вітця, і знов засипляв серед крику їх голосів. Колиж Гнат приходив пяний в день, — его величезні лапи сейчас брали сина і з пяним, веселим сьміхом носив отець Фому по комнатах і питав его:

— Фома! Чого хочеш? Кажи! Гостинців? Забавок? Проси, ну! Знай що нїчого нема на сьвіті, чого би я тобі не купив. У мене „мілїон“! Ха-ха-ха! І ще більше буде! Зрозумів? Всьо твоє! Ха-ха!

І нараз радість его гасла, як гасне сьвічка від сильного подуву вітру. Пяне лице дрожало, очи червонїлись заходили слезами а уста скривлялись до боязкої, журливої усьмішки.

— Анфиссо! А як він умре, що я тодї зроблю?

І вслїд за тими словами лють опановувала его.

— Спалю все! — ревів він і як божевільний впялив очи в який небудь кут комнати. — Знищу все! Порохом розсаджу!

— Бу-у-де вже, досить того, ти безобразна худобино! Чи хочеш дитину настрашити? Або хочеш, щоби захорував? — підкакала Анфиса і то вистарчало, щоби Гнат чим мерщій счезав, муркотячи:

— Ну-ну-ну, добре! Іду, іду вже.... ти тілько не кричи, не верещи.... не страш его....

вести з собою, бо Петращук залицяв ся до жінки поліцияна. Коли вже добре собі підпили став Петращук потручувати Леся Кузева та Івана Полійчука і зачіпав ся з ними, за що они вибили его по лици. Коли за хвилю Палійчук пішов в танець, Петращук з мести прискочив до него і пробив его ножем в бік так, що той з криком повалив ся на землю. Петращук став тоді утікати. За ним пустив ся Лесь Кузів, оба зачали бити ся, і перевернули ся на землю, а коли стали котити ся до Прута, Петращук тим самим ножем пробив Кузеви груди. На крик Кузева: Йой, мене Петрашчук зарізав, кинув ся на Петращука згаданий поліциян і крикнув: Петращук, а ти що хочеш? Замість відповіди, пхнув Петращук і его в удо. В тій хвили, — так розповідав поліциян, — добув він шаблю, і для власної оборони вдарив нею Петращука по голові, а опісля Петращук сам скотив ся до ріки. В годину пізнійше знайдено Петращука неживого на воді з головою повною ран. Рани Боднарука і Кузева суть тяжкі а Палійчука легка. — В справі сій веде ся карне слідство.

— **Великий пожар у Варшаві.** В механічних варстатах варшавско-віденьскої зелізниці вибух позавчера о 11 годині вечером великий пожар, що лютував до 7 год. рано. Прибули на ратунок всі відділи пожарної сторожи. Згоріла до тла моделярня, відділ столярский, лякерничий і бляхарский; 800 робітників позістало без занятя. Шкода виносить близько міліон рублів, а убезпечена була на 750.000. Між иншими спалило ся 30 ваґонів особових.

— **Ориґінальний процес о честь.** В місті Хотині в бесарабскій ґубернії в Росиї запізвала жидівка Сура Пейсах жида Штіфеля за то, що він еї назвав відьмою і тим оскорбив на чести. Судия Дяґілев відкинув жалобу і написав на ній: „Жалобу звертає ся назад позиваючій, бо слово „відьма не містить в собі ніякої обиди чести. Случай сей доказує лиш, що той хто то сказав, есть великий дурак, а той хто тим обидив ся ще більший“. Розуміє ся, що пані Сура таким рішенєм судиї ще більше озлобила ся і щоби боронити своєї чести запізвала до сенату ще й не чемного судию. Висший суд в Каменци подільскім рішив сими днями справу і засудив судию Дяґілева на 25 рублів кари.

— **Помер** Григорий Ґлуховский, властитель Камінної коло Надвірної, заслужений коло годівлї худоби.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: З днем 1 липня с. р. заведено новий розклад їзди на шляхах Чернівці - Іцкани і Гатна - Валепутна. Близші поясненя і вичисленє возів прямо переходячих до Львова подано в дотичнім оповіщеню і в додатках до розкладу їзди.

Дня 23 с. м. привернено загальний рух на шляху Суха - Живець.

Сезонові поїзди особові, переходячі поміж Краковом а Закопаним (від'їзд з Кракова о год. 10·30 перед пол., приїзд до Закопаного о 4·00 по пол., від'їзд з Закопаного о 9·20 перед пол., приїзд до Кракова о 2·36 по пол.) мають в Хабівці в часї від 25 червня до 15 вересня включно безпосереднє полученє з Рабкою. — Тими поїздами переходить прямо з Кракова до Рабки і навідворот віз 1 і 2 кляси. — Поміж Хабівкою і Рабкою будуть отже переходити в тім часї крім поїздів поданих в розкладі їзди з 1 мая с. р. таб. V також чотири нові поїзди льокальні, котрих розклад їзди заміщено в дотичнім оповіщеню.

Телеграми.

Льондон 4 липня. Доносять, що італїяньский король має прибути на анґлїйский двір, при чім імовірно відвідає також президента французскої републики.

Париж 4 липня. Сенат вів вчера дальшу дискусию над законом о заведеню дволїтної служби войскової.

Льондон 4 липня. Вчерашний бюлетин гласить: Король перевів ніч спокійно. Загальний стан вдоволяючий. Рана чим раз менше викликує болів.

Рим 4 липня. Італїяньскі часописи доносять, що поліция в Неаполи одержала вість, що анархісти приготовлюють замах на житє короля Віктора Емануеля.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

А коли Фома був нездоров, отець его скидаючи всі свої діла, нїгде не виходив з дому і надоїдаючи сестрі і синови дурними питанями і радами, захмурений, і з обавою в очах, ходив по компнатах цілком як не свій і стогнав.

— Ти чому Бога гніваєш? — говорила Анфисса. — Почекай, твоє роптанє дійде до Господа, а Він тоді покарає тебе запаріканя твої, за милость Єго для тебе....

— Ох, сестро! — застогнав Гнат. — Зрозумій лише.... коли єму що стане ся... тоді ціле житє мое знищене! По що я жив?... Невідомо....

Подібні сцени і різькі переходи вітця з одного настрою у другий з початку перестрашували хлопця, але він скоро привик до них і видячи у вікні, як отець тяжко вилазив з санок, рівнодушно говорив:

— Тїточко! Тятька знов пяний приїхав.

* * *

....Прийшла весна — і сповняючи своє приреченє, Гнат взяв сина з собою на пароход і тепер для Фоми отворилось нове, богате у враженя житє.

Скоро несесь вниз з водою красний і сильний „Єрмак“, пароход купця Гордєєва, а по обох боках его поволи зближують ся до него береги могучої, красної Волги, — лївий, весь облитий сонцем, стелить ся далеко аж до краю небес неначе пишний зелений ковер, а правий взніс аж до хмар свій спадистий хребет, порослий лїсом, і завмер в суворій тишині.

Межи ними величаво розпростерлась широкогрудна ріка і безшумно, торжественно і поволи пливуть еї води в сьвідомости своєї неодолимої сили; гористий берег відбиває ся у них чорною тїнью, а з лївої сторони украшають їх неначе золотим і зеленим шовком жовті смуги піскових лав і широкі луги. То тут, то там, по горах і лугах показують ся села, сонце іграє ся в шкляних вікнах хат а на жовтих соломяних кришах сияють в зелених деревах хрести церков, лїниво обертають ся у воздусі сїрі крила вітраків, а дим із коминів фабричних вє ся в небо густими, чорними клубами. Товпи дїтвори, в синих, червених і білих сорочках, стоячи на березї, провожають голосними криками пароход, що перервав тишину на ріці, а зпід колїс его до ніг дїтий біжать веселї филї і плещуть о берег. Там усїла ціла купа дїтий в лодку і они спішно гребуть на середину ріки, щоби поколисати ся на филях як в колисцї. Із води вистають вершки дерев, иноді цілі купи їх затоплені повенью і стоять серед води, як острови. Десь з берега доносить ся, якби яке тяжке зітхнене сумна пісня:

— О-ге... о-о-а еще раз!

Пароход переганяє сплави, заливаючи їх филею. Дошки ходором ходять під ударами набігаючих филь, сплавники в синих сорочках, заточуючись на ногах, дивлять ся на пароход і сьміють ся та щось кричать. Велика червона барка боком їде по ріці; жовті тертиці, наладовані на ній, сьвітять як золото і понуро і відбивають ся в мутній весняній воді. Пасажирский пароход іде на стрічу і свище — голосний відгомін свисту губить ся в лїсї, в шпилинах гористого лїса і завмирає там. На середині ріки ударяють о себе филї двох суден, розбивають ся о їх поклади, а судна колишуть ся на воді. На похилім склоні гористого берега розкинулись зелені коври озимих засївів, брунатні смуги облогів та чорні — поораних під ярий засїв піль. Птиці, як маленькі точки уносять ся над ними і добре їх видно на голубім зводї неба; недалеко пасе ся стадо, здалека виглядає оно як забавка, маленька стать пастуха стоїть опираючись на кию і дивить ся на ріку.

Всюди блеск води, всюди простор і свобода, весело-зелені луги та любе ясне голубе небо, в спокійнім бігу води чути здержану силу, а в горі над нею сияє щедре маєве сонце, воздух наповнений солодким запахом шпилькових дерев і сьвіжого листя. А береги все ідуть на стрічу і пестять очи і душу своєю красотою та все нові картини отвирають ся на них.

На всім довкола лежить пятно якоїсь величи: — все і природа і люди — жиє оспало і лїниво, але в тій лїни есть якась свого рода принада та здаєсь, як би поза лїнию причаїлась велика сила, сила непоборима, сила, котра ще не має сьвідомости, котра ще не отворила собі ясних бажань і цілий... І брак сьвідомости в тім полусоннім житю кладе на гарну цілість его тїнь сумовитости. Покірне терпінє, мовчаливе ожиданє чогось нового і чогось більше живого чути навіть в крику зазулї, що з вітром летить від берега на ріку. Жалібні піснї здаєсь просять когось о поміч... А часами в них звучить божевільна розпука... Ріка відповідає пісням зітхненями. І задумчиво хитають ся вершки дерев... Тишина...

Цілі днї проводив Фома на капітаньскім містку разом з вітцем. Мовчки, з широко отвертими очима дивив ся він на безконечну параваду берегів і єму здавалось, як би він зближав ся по широкій срібній стежцї до тих чудесних царств, де живуть чародії і герої знакомих єму казок. Часами починав він розпитувати вітця про те, що видів. Гнат охотно і подрібно відповідав єму, але хлопчинї не подобались відповіди; нічого цікавого і понятного єму не було в них і він не чув того, що хотів би учути. Раз зітхаючи заявив вітцеви:

— Тїтка Анфисса знає лучше від тебе....

— Що она знає? — спитав Гнат усьміхаючись.

— Все — переконуючо відповів хлопчина.

Чудесні царства не показувались перед ним. Але часто на берегах ріки показувались міста, зовсїм такі самі, як то, в котрім жив Фома. Одні з них були більші, другі — менші, але й люди і доми і церкви — все в них було таке саме, як в его містї. Фома оглядав їх з вітцем, але був ними невдоволений і вертав на пароход злий і утомлений.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).